

[Mimi Stilling Jakobsen]

Jeg vil gerne fremhæve tre punkter, hvor vi især synes der er grund til at tage forbehold. Det ene drejer sig om selve apoteksproduktionen, hvor jeg nok synes, det er nogle særdeles restriktive regler, der er sat op for, hvad man må, og hvad man ikke må, og at det er en meget vidtgående kompetence, det foreslåede nævn får. Jeg skal ikke remse alle de regler op, der kan tænkes at udspringe fra disse få, kortfattede bestemmelser, men man kan jo grue for det sideantal, nogle bekendtgørelser og cirkulærer vil komme op på i hvert fald.

Med hensyn til repræsentationen i nævnet føler vi os i hvert fald ikke overbevist om, at man med den sammensætning vil kunne få et godt klima at forhandle disse ting i. Jeg tror, at allerede forhandlingen af lovforslaget har vist, at det gode klima har en utrolig stor betydning i denne sag.

Med hensyn til afgifts- og tilskudsreglerne har jeg sagt, at jeg finder det nødvendigt, at man finder frem til en anden model. Jeg kan nævne spørgsmålet om filialer, som man jo ikke selv afgør om man vil oprette eller ej. Det er jo således, at har man forskellige filialer, så har man altså kun én omsætning, men man har stadig væk tre gange omkostninger eller to gange omkostninger. Vi står jo med det problem, at hvis man ikke kan få et rimeligt tilfredsstillende driftsøkonomisk resultat, som det så smukt hedder, ja, så har man faktisk kun ét sted at skære på, og det er på lønnskontoen. Det kan være lidt svært at se formålet med det i øjeblikket.

Herudover synes jeg, betænkeligheden også må gå på, at disse omsætnings- og overskudsberegninger, og hvad det så kan give af afkast, er noget, der skal fastslås på de årlige finanslove. Det synes jeg er en meget kedelig ting. For det første fordi det er en håbløs sag at forestille sig, at det skulle blive det store emne i finanslovbehandlingen her i folketinget. Det vil sikkert gå i glemselens dyb meget hurtigt, og hvad sker der så? Det afgørende er selvfølgelig: hvordan i alverden skal man drive erhvervsvirksomhed på de vilkår? Men det er måske også netop det, man ikke skal. Det er vel det, der er lidt af en torn i øjet.

Det tredje forbehold gælder sygehusapotekerne. De ligger der, det ved vi. Man bygger stort og flot, og så har man jo kapaciteten. Det næste bliver så, at denne kapacitet selvfølgelig skal udnyttes, det er klart, stordrift

er jo rationel. Så kan vi se, hvad vej det går. Det er altså ikke mere alene et spørgsmål om, at sygehusapotekerne nu skal levere til det konkrete sygehus, nu kan man udvide og tage kommunale institutioner ind, kommunale plejehjem osv. Så er det vel et spørgsmål, hvornår man går over til at betjene private patienter også. Hvad det betyder af dårligere service for lokalmiljøerne, det kan enhver vel se.

Jeg tror, det er sivet ind de fleste steder nu, at vi er meget skeptiske over for dette lovforslag. Vi kan tilsige en meget kritisk udvalgsbehandling, og jeg kan godt sige, at resultatet må være besjælet af en helt anden ånd, hvis vi skal kunne stemme for det.

Jeg tror også, det er vigtigt, at vi i hvert fald senere får et bedre forhandlingsorgan, hvor de berørte parter kan forhandle sig til rette. Vi kan godt vedtage en lov herinde, men hvis den ikke kan fungere bagefter, så tror jeg ikke, jeg vil give denne lov mange chancer.

Hvis ministeren kunne bekvemme sig til at stryge nogenlunde de 80 af paragrafferne, så kunne vi forhandle om de sidste 4. Så tror jeg, vi kunne blive enige.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre er enig med regeringen i, at der er behov for en ny, tidssvarende apotekerlov til afløsning af loven fra 1954. Vi deler endvidere indenrigsministerens opfattelse af, at apotekervæsenet i Danmark i alt væsentligt har fungeret tilfredsstillende, ligesom vi er enige med ministeren i, at de private apoteker fortsat skal varetage udlevering og forhandling af lægemidler, og at det er væsentligt for befolkningen, at dette net af små og store apoteker er til stede. Det er en forudsætning for, at målsætningen kan nås, nemlig den, som ministeren nævner i sin tale, at der er en let og sikker adgang til lægemidler for befolkningen.

Men vi vil gerne tilføje, at til den sikre adgang til lægemidler hører også en god service og oplysning til patienterne, og dette forudsætter igen et veluddannet personale, der ved, hvad det har med at gøre. Derfor vil det være hensigtsmæssigt, at der fortsat kan foregå en vis produktion på apotekerne.

Vi er endelig enige med ministeren i hans betragtninger om det væsentlige i at sikre